

A warm-toned photograph of two young men with light brown hair, smiling. The man on the left has dark eyes and is wearing a dark turtleneck sweater. The man on the right has blue eyes and is wearing a light-colored button-down shirt.

ONDINE

TAPIOLA
SINFONIETTA

OLLI MUSTONEN

PEKKA KUUSISTO

MOZART

VIOLIN CONCERTOS 3, 4 & 5

W.A. MOZART (1756-1791)

CONCERTOS FOR VIOLIN
AND ORCHESTRA

Concerto No. 3 in G major, K. 216 20:34

1	1. Allegro	7:43
2	2. Adagio	6:57
3	3. Rondeau (Allegro)	5:53
-

Concerto No. 4 in D Major, K. 218 20:39

4	1. Allegro	7:32
5	2. Andante cantabile	6:37
6	3. Rondeau (Andante grazioso - Allegro ma non troppo)	6:30
-

Concerto No. 5 in A Major, K. 219 25:50

7	1. Allegro aperto	8:37
8	2. Adagio	9:06
9	3. Rondeau (Tempo di Menuetto)	8:06
-

[67:23]

Pekka Kuusisto, violin

Tapiola Sinfonietta

Olli Mustonen, conductor

Meri Englund, concertmaster
Cadences by Pekka Kuusisto

Not only was Wolfgang Amadeus Mozart (1756–1791) one of the greatest pianists of his time – he was also a fine violinist. Evidence of this was the fact that, from 1769–77 he was the *Konzertmeister* of the court orchestra of the Archbishop of Salzburg. Mozart's father Leopold also testified to his son's prowess in a letter that he wrote to Wolfgang in 1777, telling him that even he did not give himself credit for how talented a violinist he really was. There is no reason to doubt Leopold's accolade given that he was capable of being exceptionally critical in his appraisal of his son, quite apart from being a renowned violin tutor himself.

Against this background it is easy to see Mozart's five violin concertos as personal concert works, just as the piano concertos are. The difference, however, is in the fact that the violin concertos were written over a very short time span during Mozart's Salzburg period whereas the piano concertos were spread out more evenly over the composer's career right up until his final Vienna years. The first violin concerto was written in 1773 and the other four in 1775.

Musically and in terms of technical difficulty the works can be divided into two groups, though the divide falls not according to the year of completion, but within 1775, as the last three concertos are more technically demanding and richer musically than the first two.

Though each of the last three concertos is a separate work with its own distinct characteristics, the three nevertheless share a number of common traits. Each was composed for an ensemble comprising two oboes and two French

horns (as well as bassoons *ad libitum*) alongside a string section; each has a conventional sonata-form opening movement beginning with a passage played by the orchestra; each has a noble-featured slow second movement in a dominant key, and each concluding movement is a unifying sprightly rondo finale in simple and compound time, which ends with stylish modesty, avoiding grandiose finale conventions. Another common characteristic of the works is that regrettably none of them has retained Mozart's distinct cadences.

The *Violin Concerto No. 3 in G major* is dated as having been completed on 12th September 1775. Though only two months had passed since the completion of the previous violin concerto, the spirit of the works is essentially different, as it was around these months that Mozart developed into a true virtuoso concerto composer. It seems that even the energetic and purposeful entry of the violin that follows the orchestral opening testifies to a new, heightened musical self-awareness. The slow movement is exceptionally beautiful and soulful even by the standards of Mozart's other musical output: flutes take the place of oboes and, together with the muted, low pizzicatos of the strings, create a heart-stirring first movement of melodic contrasts. Additionally, ample space is given to the finely-crafted melody of the solo. The most personal moments of the finale come midway through the movement when Mozart introduces the minor gavotte melody, though this is soon discarded in favour of a new theme that develops with folk-dance characteristics.

The *Violin Concerto No. 4 in D major* was completed in October 1775. A descending-scale motif contained within the main themes of all three movements serves as a linking element between them, although it is not certain if this kind of use of the motif was intended by the composer. The first movement is tinged with marching rhythms reminiscent of those in many of the first movements of Mozart's piano concertos. Another peculiarity of the first movement is the fact that the opening theme is not fully replicated in the repeat. In the slow movement the enduring songlike flow takes centre stage. The amalgamation of simple and compound time in the finale is taken further in the Concerto in D major than it is in the two other concertos. In it, the *2/4 andante grazioso* sequences alternate with the fluid *6/8 allegro ma non troppo* sequences. The more folk-like episode in the middle of the movement is given its own time (*4/4*).

Probably the most played of Mozart's violin concertos is the *Concerto in A major*, completed on 20th December 1775. Once again Mozart reserves a distinctive individual feature for the first movement: the violin introduces itself with a short but poetic *adagio* phrase, which appears just once in the movement. Only after this does the violin seize hold of its stately main theme, which is accompanied by the opening theme of the orchestra's introduction. The slow movement is a soulfully melodic *adagio*, and the final movement an elegant rondo in minuet time, punctuated midway through by a Turkish-sounding A-minor sequence in simple time, denoted by sharp accents and emphatically topsy-

turvy melodic progressions and chromatics. At the time the work was written, Turkish exoticism was fashionable and Mozart would also later exploit it in his opera *Die Entführung aus dem Serail (The Abduction from the Seraglio)* and in the *Alla Turca* finale of his *Sonata for Piano No. 11 in A major* (K. 331).

Kimmo Korhonen
Translation: Jason Garner

Pekka Kuusisto embarked on his international career at the age of 19 in 1995. He has since performed with many of the world's most prestigious orchestras such as the Chicago Symphony Orchestra, the Cleveland Orchestra, the Philadelphia Orchestra and the Philharmonia Orchestra, and with conductors such as Valery Gergiev, Yuri Temirkanov, Vladimir Ashkenazy, Osmo Vänskä, Paavo Berglund, Thomas Dausgaard and Leif Segerstam.

In addition to these, in the past few seasons he has appeared with the Czech Philharmonic and Royal Stockholm Philharmonic Orchestras, the Netherlands Radio Symphony Orchestra, the Hessischer Rundfunk, the Deutsches Symphonie-Orchester Berlin, the City of Birmingham Symphony Orchestra and the Detroit Symphony Orchestra. He has further performed with chamber orchestras such as the Ensemble Oriol in Potsdam, the Deutsche Kammerphilharmonie and the Australian Chamber Orchestra, which also invited him to its summer chamber music season.

Highlights of the 2002/3 season included Henze's Violin concerto No. 3 with Orchestra della Toscana, the Beethoven concerto with the Beethoven Academie Antwerp, guest appearances with the Malaysian Philharmonic Orchestra and the Singapore Symphony Orchestra, and return invitations to Deutsche Kammerphilharmonie and Australian Chamber Orchestras.

With his regular duo partner Raija Kerppo, Pekka Kuusisto has given recitals in Bergen, London (Wigmore Hall), Paris (Châtele), Ravinia, and Bremen as well as throughout Finland. He has performed with pianist Olli Mustonen at the Lincoln Center in New York and was invited by both Mustonen and cellist Steven Isserlis to take part in their chamber music series – most recently in Badenweiler, Germany and at Wigmore Hall in London.

The first Finnish winner of the Sibelius Violin Competition (1995), Pekka Kuusisto is also a founding member of the Helsinki Festival Orchestra with other leading young Finnish musicians and is co-Artistic Director of the Chamber Music by Lake Tuusula Festival in Finland together with his brother Jaakko Kuusisto.

An exclusive Ondine artist, Pekka Kuusisto's recording of Vivaldi's *Four Seasons* (ODE 939-2) with the Virtuosi di Kuhmo received outstanding reviews. His highly acclaimed recordings have included the Sibelius Violin Concerto with the Helsinki Philharmonic and Leif Segerstam (ODE 878-2) and a recital disc recorded with Raija Kerppo entitled 'Strings Attached' (ODE 901-2). Taneyev's Concert Suite for Violin & Orchestra (with the Helsinki Philharmonic and

Vladimir Ashkenazy) was released in 2000 (ODE 959-2). His most recent releases are the complete Bach violin concertos with the Tapiola Sinfonietta and Jaakko Kuusisto (ODE 980-2) and a disc of Olli Mustonen's works conducted by the composer (ODE 974-2). *Folk Trip* (ODE 1018-2), his recording of Finnish folk music with The Luomu Players, was released in autumn 2002.

Pekka Kuusisto plays a Giovanni Battista Guadagnini violin from 1752 kindly loaned by the Finnish Cultural Foundation.

The **Tapiola Sinfonietta**, from Espoo, is one of the top professional orchestras in Finland and its popularity has been swiftly on the rise ever since it was founded in 1987. The structure of the Tapiola Sinfonietta is that of a typical Viennese classical orchestra, and it comprises 41 musicians. The orchestra's distinct sound and its interesting choice of repertoire have always been its trump cards. The nucleus of the orchestra's repertoire consists of music composed by Mozart and his contemporaries. Alongside the classics, the orchestra also performs lesser-known works. Its repertoire includes both older music and works by contemporary composers, which it is keen to be the first to perform. The Tapiola Sinfonietta also actively promotes Finnish composition both domestically and abroad.

The orchestra enjoys performing at festivals and in various arts productions, and is also a keen interpreter of entertaining music. Interaction with children and young people is an important part of the Sinfonietta's activity in Espoo, and its cooperation with schools is constantly being

broadened.

The Tapiola Sinfonietta has a busy recording schedule, adding, on average, three new discs a year to the orchestra's discography, which currently comprises almost forty titles. The disc with Karita Mattila entitled 'Wonderful' and released by Ondine (ODE 848-2), has gone platinum, and the J.S. Bach violin concertos (ODE 980-2), recorded with Pekka Kuusisto and Jaakko Kuusisto, have been a critical triumph. With John Storgård's the orchestra has recorded Beethoven's dances (*Dance*, ODE 1001-2) and Haydn's *The Seven Last Words of Our Saviour on the Cross* (ODE 1023-2) for Ondine.

In 1993, Frenchman Jean-Jacques Kantorow was appointed conductor of the Tapiola Sinfonietta. Under his guidance, the orchestra has grown in stature to attain international proficiency. Alongside Kantorow the orchestra's other permanent conductor was Tuomas Ollila (1999–2001), followed by John Storgård (2001–2003). Storgård was replaced by Olli Mustonen in autumn 2003. As Art Directors, they were preceded by Jorma Panula, Juhani Lamminmäki and Osmo Vänskä. At present, the orchestra is responsible for its own artistic direction.

Olli Mustonen has established himself as one of the most exciting pianists of his time. Born in Helsinki, he began his studies in piano, harpsichord and composition at the age of five. His first piano teacher was Ralf Gothóni and he subsequently studied piano with Eero Heinonen and composition with Einojuhani Rautavaara.

Mustonen has worked with many of the world's leading orchestras, including the Berlin Philharmonic, Chicago Symphony, Boston Symphony, Cleveland Orchestra, Deutsches Symphonie-Orchester Berlin, London Philharmonic, Los Angeles Philharmonic, Philadelphia Orchestra, Philharmonia Orchestra, New York Philharmonic and the Royal Concertgebouw; and with conductors including Ashkenazy, Barenboim, Berglund, Boulez, Chung, Dutoit, Eschenbach, Harnoncourt, Masur, Salonen, Saraste, Tennstedt, and Vegh. In recital, he frequently plays in the world's music capitals including London, Vienna, Paris, Tokyo and Berlin, appears at leading festivals such as Ravinia and the Hollywood Bowl, and enjoys significant chamber collaborations with partners including Steven Isserlis, Pekka Kuusisto and Joshua Bell.

As for his activities as conductor, Mustonen works regularly with major Finnish symphony orchestras. He is also a founder and, since its foundation in 2001, the artistic director of the Helsinki Festival Orchestra. He also started as a conductor of the Tapiola Sinfonietta in autumn 2003.

Mustonen is known, too, as a composer. A CD containing his works was released in 2001 by Ondine to critical acclaim (ODE 974-2).

Olli Mustonen's recording catalogue is already broad and exceptionally distinguished. His release of Preludes by Shostakovich and Alkan received the Edison Award and Gramophone Award for the Best Instrumental Recording in 1992. At present, Olli Mustonen has a long-term recording agreement with Ondine as a pian-

ist and conductor. For Ondine he has recorded Jean Sibelius's piano works (ODE 1014-2) and, with the Helsinki Festival Orchestra, Sibelius's Symphony No. 3 and Paul Hindemith's The Four Temperaments (ODE 1022-2).

Wolfgang Amadeus Mozart (1756–1791) war nicht nur einer der besten Pianisten seiner Zeit, sondern auch ein hervorragender Geiger. Dies beweist allein schon, dass er 1769–1777 Konzertmeister im Hoforchester des Salzburger Fürsterzbischofs war. Doch es existiert auch ein Zeugnis seines Vaters Leopold, der 1777 an seinen Sohn schrieb, er wisse nicht, ein wie guter Geiger er sei – ein echtes Lob, denn Vater Leopold, ein anerkannter Violinpädagoge, urteilte durchaus kritisch über seinen Sohn.

Vor diesem Hintergrund fällt es leicht, ähnlich wie in Mozarts Klavierkonzerten in seinen fünf Violinkonzerten sehr persönliche Schöpfungen zu sehen. Sie unterscheiden sich von den Klavierkonzerten nur darin, dass sie innerhalb einer recht kurzen Zeitspanne in Salzburg entstanden, während er für Klavier selbst noch in den letzten Jahren in Wien komponiert hat. Das erste Violinkonzert stammt aus dem Frühjahr 1773, die übrigen aus dem Jahr 1775.

Hinsichtlich ihrer Musik und Spieltechnik kann man die Violinkonzerte deutlich in zwei Gruppen einteilen, wobei die Grenze mitten durchs Jahr 1775 verläuft. Die drei letzten Konzerte sind musikalisch reicher und spieltech-

nisch anspruchsvoller als die beiden ersten Werke. Und obwohl sie unverwechselbare Kompositionen mit individuellen, speziellen Merkmalen sind, besitzen sie doch viele Gemeinsamkeiten. Jedes ist für eine Besetzung komponiert, die neben den Streichern aus zwei Oboen und zwei Hörnern besteht (sowie aus mehreren Fagotts ad libitum). Jedes besitzt einen in der Sonatenform geschriebenen, mit einer Orchesterexposition beginnenden konventionellen Eröffnungssatz, und in jedem folgt anschließend ein erhabener langsamer Satz, der in der dominanten Tonart steht. Als Schlussatz weist jedes der drei Konzerte ein lebhaftes Rondofinale auf, das Gerade sowie Dreiertaktart miteinander verbindet und sachlich-elegant, d.h. ohne besondere Rituale abschließt. Gemeinsam ist ihnen leider auch, dass von Mozarts eigenen Kadzenen nicht eine erhalten geblieben ist.

Das *Violinkonzert Nr. 3 G-Dur* trägt als Datum seiner Vollendung den 12. September 1775. Nur zwei Monate waren seit dem Violinkonzert Nr. 2 verstrichen, doch besteht intellektuell ein weit größerer Abstand, da Mozart in dieser kurzen Zeitspanne als Konzertkomponist ein wahrhaft meisterliches Können erreichte. So bezeugt der energische, zielstrebig Auftritt der Violine gleich nach der Orchesterexposition ein neuartiges musikalisches Selbstverständnis. Der daran anschließende langsame Satz ist außergewöhnlich schön und geistvoll, selbst wenn man ihn an Mozarts Gesamtwerk misst. Mozart hat hier die Oboen gegen Flöten ausgetauscht, die zusammen mit dem Sordino der Violinen und den Pizzicati der tiefen Streicher einen belebenden klanglichen

Kontrast zum ersten Satz kreieren. Dennoch bleibt genügend Raum für die glanzvoll strukturierte Melodik des Solisten. Die persönlichen Momente des Finales erlebt man um die Satzmitte herum, wenn Mozart eine in Moll gehaltene Gavotte-Melodie introduziert, sie aber bald gegen ein neues Thema mit den Farben eines Volkstanzes austauscht.

Das *Violinkonzert Nr. 4 D-Dur* schloss er im Oktober 1775 ab. Die drei Sätze verbindet ein absteigendes Skalenmotiv, das in deren Hauptthemen enthalten ist. Allerdings besteht keine absolute Gewissheit, dass er ein derart motivisches Vorgehen wirklich beabsichtigt hat. Den ersten Satz prägen marschähnliche Rhythmen, die schon aus den ersten Sätzen vieler seiner Klavierkonzerte bekannt sind. Eine weitere Besonderheit besteht darin, dass das Eröffnungsthema nicht vollständig in der Reprise des Materials wiederkehrt. Im langsamem Satz steht eine ausführliche Sanglichkeit im Mittelpunkt. Außerdem ist die Art, wie er im Finale das geradtaktige und Dreiertakt-Material miteinander kombiniert, im D-Dur-Konzert detaillierter entwickelt als in den beiden anderen Violinkonzerten. Hier wechseln sich Andante grazioso-Abschnitte im 2/4-Takt mit Allegro ma non troppo-Abschnitten im 6/8-Takt ab; ferner steht eine volkstümlichere Episode in der Satzmitte im 4/4-Takt.

Das vermutlich am häufigsten gespielte Violinkonzert von Mozart ist das am 20. Dezember 1775 vollendete *A-Dur-Konzert*. Für dessen ersten Satz hat er wieder eine persönliche Geste reserviert: die Präsentation der Violine mittels

einer kurzen, aber lyrischen Adagio-Umkehr, die nur diesmal im Satz vorkommt. Erst dann nimmt das Soloinstrument ein erhabenes Hauptthema in Angriff, zu dessen Begleitung das Eröffnungsthema der Orchesterexposition zu hören ist. Der langsame Satz besteht aus einem von der Melodik geistvoll vergoldeten Adagio, und als Schlussatz erklingt ein elegantes Rondo im Tempo eines Menuetts. Die mittlere Episode dieses Rondos besteht aus schroffen Betonungen, nachdrücklich auf- und abwärts gerichteten Melodielaufen und einem von der Chromatik gekennzeichneten geradtaktigen, »türkische gefärbten Abschnitt in a-Moll. Das damals modische türkische Kolorit benutzte Mozart später auch in seiner Oper *Die Entführung aus dem Serail* und im Alla Turca-Finale der Klaviersonate A-Dur (KV 331).

Kimmo Korhonen
Übersetzung: Jürgen Schielke

Pekka Kuusisto startete 1995 im Alter von neunzehn Jahren eine internationale Karriere. Er ist inzwischen mit vielen renommierten Orchestern und Dirigenten der Welt aufgetreten, so dem Chicago Symphony Orchestra, dem Cleveland und dem Philadelphia Orchestra und dem Philharmonia Orchestra, ferner mit Valeri Gergijew, Jurij Temirkanow, Vladimir Ashkenazy, Osmo Vänskä, Paavo Berglund, Thomas Dausgaard und Leif Segerstam.

In den jüngsten Spielzeiten sind Auftritte mit weiteren Orchestern gefolgt: den Tschechischen Philharmonikern, dem Königlich Philharmo-

nischen Orchester Stockholm, dem Niederländischen Radio-Symphonieorchester, dem Symphonieorchester des Hessischen Rundfunks, dem Deutschen Symphonie-Orchester Berlin sowie mit dem Birmingham Symphony und dem Detroit Symphony Orchestra. Auch mit mehreren Kammerorchestern hat Pekka Kuusisto konzertiert, u.a. in Potsdam mit dem Ensemble Oriol und mit der Deutschen Kammerphilharmonie und dem Australian Chamber Orchestra, das ihn zu seiner sommerlichen Kammermusikreihe eingeladen hat. Höhepunkte der Saison 2002/03 waren Henzes Violinkonzert Nr. 3 mit dem Orchestra della Toscana und Beethovens Violinkonzert mit der Beethoven Academie Antwerpen, desgleichen Gastauftritte beim Malaysian Philharmonic Orchestra und dem Singapore Symphony Orchestra. Auch konzertierte er erneut mit der Deutschen Kammerphilharmonie und dem Australian Chamber Orchestra.

Mit seiner ständigen Duopartnerin Raija Kerppo hat Pekka Kuusisto Konzerte in Bergen, London (Wigmore Hall), Paris (Châtelet), Ravinia und Bremen sowie an verschiedenen Orten Finnlands gegeben. Mit Olli Mustonen (Klavier) ist er im Lincoln Center in New York aufgetreten. Sowohl Mustonen als auch Steven Isserlis haben ihn zu ihren sommerlichen Kammermusikreihen eingeladen, zuletzt nach Badenweiler und in die Londoner Wigmore Hall.

Pekka Kuusisto ist der erste finnische Sieger beim Internationalen Sibelius-Violinwettbewerb (1995) und zählt mit anderen jungen finnischen Musikern zu den Gründern des Helsinki Festival

Orchestra. Gemeinsam mit seinem Bruder Jaakko Kuusisto hat er die künstlerische Leitung des finnischen Tuusulanjärvi-Festivals inne.

Pekka Kuusisto spielt exklusiv für Ondine ein. Seine von der Kritik lobend aufgenommene erste CD, das Violinkonzert von Jean Sibelius gemeinsam mit dem Philharmonischen Orchester Helsinki unter Leitung von Leif Segerstam, erschien 1996 (ODE 878-2). Im Jahr darauf folgte die mit Raija Kerppo eingespielte Rezital-CD *Strings Attached* (ODE 901-2). Im Herbst 2000 wurde das Violinkonzert von Sergej Tanejew mit dem Philharmonischen Orchester Helsinki und Vladimir Ashkenazy veröffentlicht (ODE 959-2). Glänzende Kritiken erhielt eine Einspielung von Vivaldis *Vier Jahreszeiten* mit dem Orchester Virtuosi di Kuhmo (OE 939-2). Zu den neuesten Aufnahmen zählen J.S. Bachs gesamte Violinkonzerte gemeinsam mit seinem Bruder Jaakko Kuusisto und der Tapiola Sinfonietta (ODE 980-2) sowie eine CD mit Werken von Olli Mustonen unter Leitung des Komponisten (ODE 974-2). *Folk Trip*, ein Sampler finnischer Volksmusik, aufgenommen mit dem Ensemble The Luomu Players, erschien im Herbst 2002 (ODE 1018-2).

Pekka Kuusisto spielt auf einer Giovanni Battista Guadagnini-Violine aus dem Jahr 1752. Sie ist ihm von der Finnischen Kulturstiftung zur Verfügung gestellt worden.

Die **Tapiola Sinfonietta** zählt zur Spitzengruppe finnischer Orchester. Gegründet 1987 und beheimatet in Espoo, der Nachbarstadt Helsinkis, ist sie rasch zu einem Kammerorchester aufge-

stiegen, dessen unverwechselbarer Klang und interessantes Repertoire zu seinen Markenzeichen geworden sind. Die Sinfonietta besteht aus 41 Musikern und Musikerinnen und weist eine für die Wiener Klassik übliche Besetzung auf. Der Repertoire-Schwerpunkt liegt auf Mozart und der Musik seiner Zeitgenossen, doch führt das Orchester neben Klassikern auch seltener gespielte Werke auf. Zum Repertoire gehören ferner Alte Musik und Arbeiten zeitgenössischer Komponisten, die vom Orchester auch zur Uraufführung gebracht werden. Die Sinfonietta trägt aktiv zur Förderung der finnischen Tonkunst im In- und Ausland bei.

Die Tapiola Sinfonietta tritt auf Festspielen, bei gattungsübergreifenden Produktionen und bisweilen auch als Interpret von Unterhaltungsmusik auf. Einen weiteren Schwerpunkt in der Orchestertätigkeit bildet die Arbeit mit Kindern und Jugendlichen, u.a. eine sich ständig vielseitiger gestaltende Kooperation mit den Schulen der Stadt Espoo.

Die Diskographie des Orchesters – sie wächst mit jedem Jahr um durchschnittlich drei Aufnahmen – besteht mittlerweile aus fast vierzig CDs. Eine gemeinsam mit Karita Mattila für Ondine produzierte CD (*Wonderful*, ODE 848-2) hat in Finnland Platin eingespielt, eine weitere CD mit J.S. Bachs Violinkonzerten und den Solisten Pekka Kuusisto und Jaakko Kuusisto wurde zum Kritikerfolg (ODE 980-2). Mit dem Dirigenten John Storgårds hat das Orchester Tänze von Beethoven (*Dance*, ODE 1001-2) und *Die Sieben letzten Worte unseres Erlösers am Kreuze* von Haydn (ODE 1023-2) eingespielt.

Zum Dirigenten der Tapiola Sinfonietta wurde 1993 der Franzose Jean-Jacques Kantorow ernannt. Unter seiner Leitung hat das Orchester internationales Spitzenniveau erreicht. Ihm zur Seite standen als zweite ständige Dirigenten Tuomas Ollila (1999–2001) und John Storgårds (2001–2003), auf den in der Herbstsaison 2003 Olli Mustonen gefolgt ist. Die künstlerische Leitung, die heute vom Orchester ausgeübt wird, lag zuvor bei Jorma Panula, Juhani Lammimäki und Osmo Vänskä.

Olli Mustonen hat sich einen Namen als einer der aufregendsten Pianisten unserer Zeit gemacht. Er begann im Alter von fünf Jahren mit dem Klavier- und Cembalospiel und auch mit frühen Kompositionsstudien. Sein erster Lehrer war der Pianist Ralf Gothóni, später studierte er beim Pianisten Eero Heinonen und beim Komponisten Einojuhani Rautavaara.

Olli Mustonen hat mit führenden Orchestern der Welt zusammen gearbeitet, darunter solch bekannte Klangkörper wie den Berliner Philharmonikern, dem Chicago Symphony, Boston Symphony und dem Cleveland Orchestra, dem Deutschen Symphonie-Orchester Berlin, dem London Philharmonic, Los Angeles Philharmonic und dem Philadelphia Orchestra, dem Philharmonia Orchestra London, den New Yorker Philharmonikern und dem Royal Concertgebouw, ferner mit namhaften Dirigenten wie Ashkenazy, Barenboim, Berglund, Boulez, Chung, Dutoit, Eschenbach, Harnoncourt, Masur, Salonen, Saraste, Tennstedt und Vegh. In den großen Musikmetropolen der Welt gibt er

regelmäßig Klavier-Rezitale, so in London, Wien, Paris, Tokio und Berlin, desgleichen auf bedeutenden Festspielen wie dem Ravinia-Festival und dem Hollywood Bowl. Mit Partnern wie Steven Isserlis, Pekka Kuusisto und Joshua Bell musiziert er in bemerkenswerten Kammermusikformationen.

Als Dirigent arbeitet Olli Mustonen regelmäßig mit den wichtigsten finnischen Orchestern zusammen. Er ist Initiator und seit Anbeginn auch künstlerischer Leiter des 2001 gegründeten Helsinki Festival Orchestra. Seit der Herbstsaison 2003 wirkt er als Dirigent des Kammerorchesters Tapiola Sinfonietta.

Mustonen ist dazu als Komponist bekannt. Eine von der Kritik anerkennend aufgenommene CD mit eigenen Werken wurde 2001 vom Label Ondine der Öffentlichkeit vorgestellt (ODE 974-2).

Olli Mustonens Diskographie als Pianist hat einen bemerkenswerten Umfang erreicht und ist von herausragender Qualität. Seine Einspielung der Präludien von Schostakowitsch und Alkan erhielt 1992 den Edison Award und wurde mit dem Gramophone Award für die beste Instrumental-CD ausgezeichnet. Gegenwärtig hat er beim finnischen Label Ondine, für das er Klavierstücke von Sibelius (ODE 1014-2) sowie gemeinsam mit dem Helsinki Festival Orchestra Sibelius' Symphonie Nr. 3 und Paul Hindemiths *Vier Temperamente* (ODE 1022-2) eingespielt hat, einen langjährigen Plattenvertrag als Pianist und Dirigent.

Wolfgang Amadeus Mozart (1756–1791) n'était pas seulement un des meilleurs pianistes de son temps mais également un violoniste. Il suffit de savoir que, de 1769 à 1777, il était le violon solo de l'orchestre de Cour de l'archevêque de Salzbourg. Son père, Léopold, a également témoigné du talent de son fils en lui reprochant, en 1777, de ne pas comprendre jusqu'à quel point il était un bon violoniste. Il ne faut pas minimiser l'avis de Léopold car, quand il jugeait son fils, il pouvait avoir des opinions fort critiques et, en plus, il était célèbre comme pédagogue du violon.

Dans ces circonstances on peut considérer que les cinq concertos pour violon de Mozart sont tout aussi personnels que ceux pour piano. La différence réside dans le fait que ceux pour violon ont été écrits pendant une brève période au cours de son séjour à Salzbourg tandis que les concertos pour piano couvrent toute sa carrière jusqu'aux dernières années viennoises. Le premier concerto pour violon remonte au printemps 1773, les autres à l'année 1775.

Musicalement et techniquement on peut les diviser en deux groupes, non pas selon leur année de naissance mais à l'intérieur de l'an 1775, car les trois derniers concertos sont techniquement plus exigeants et musicalement plus riches que les deux premiers.

Bien que chacun des trois derniers concertos soit une œuvre originale avec ses propres caractéristiques, ils ont aussi des traits communs. Ils sont tous écrits pour un ensemble où il y a en plus des cordes, deux parties de hautbois, deux cors (et les bassons ad libitum), chacun adopte la

forme sonate habituelle, introduite par l'orchestre, leur deuxième mouvement est lent et noble, dans le ton de la dominante et leur final est un vif rondo sur des mesures à deux et à trois temps qui s'achève d'une façon simple et élégante sans les habituelles codas grandiloquentes. Un autre point commun est que, malheureusement, il ne nous reste aucune cadence de la main de Mozart.

Le concerto pour violon n° 3 en sol majeur a été terminé le 12 septembre 1775. Deux mois seulement le séparent du concerto précédent mais la différence d'esprit est importante car c'est justement pendant ces deux mois que Mozart a atteint la maîtrise de l'écriture concertante. L'entrée énergique et résolue du violon, après l'introduction orchestrale, semble attester d'une nouvelle assurance musicale. Le mouvement lent est particulièrement beau et sensible même si on tient compte des seuls critères mozartiens. Les hautbois y sont remplacés par les flûtes qui, avec les violons en sourdine et les pizzicati des cordes graves, créent un contraste sonore émouvant par rapport au premier mouvement. En même temps il laisse une grande place pour le mélos somptueux du soliste. Les moments les plus personnels du final se trouvent dans sa partie centrale lorsque Mozart présente une mélodie de gavotte qu'il abandonne bientôt laissant place à un nouveau thème au ton quasi-populaire.

Le concerto pour violon n° 4 en ré majeur a été achevé en octobre 1775. Ses trois mouvements sont réunis par le motif en gamme descendante de leur thème principal, même si on ne peut savoir si ce travail motivique était intentionnel chez Mozart. Le premier mouvement est teinté par des

rythmes de marche qu'on rencontre également dans de nombreux premiers mouvements de ses concertos pour piano. Une de ses particularités est que le thème d'exposition ne revient pas entièrement au cours de la réexposition. Les longues lignes mélodiques occupent le rôle principal dans le mouvement lent. Le panachage, dans le final, de mesures à deux et à trois temps va plus loin que dans les deux autres concertos. Un andante grazioso à 2/4 y alterne avec des allegro ma non troppo à 6/8. En plus, un épisode central d'un esprit plus populaire amène un quatre temps.

Le plus joué des concertos pour violon est probablement celui en *la majeur*, achevé le 20 décembre 1775. Pour son premier mouvement Mozart a encore trouvé un geste original : l'entrée du violon avec une brève phrase poétique adagio qui n'apparaît qu'une seule fois. Ce n'est qu'après que le violon expose son thème principal accompagné par le thème d'ouverture de l'introduction orchestrale. Le mouvement lent est un adagio illuminé par un mélos sensible, et le final est un rondo élégant à l'allure de menuet dont l'épisode central est un passage alla turque en la mineur fortement accentué avec des mélodies énergiques ascendantes et descendantes et du chromatisme. A l'époque, l'exotisme turc était à la mode et Mozart l'a utilisé plus tard dans son opéra *L'enlèvement au Séрай* ainsi que dans le final de sa sonate pour piano en la majeur (KV 331).

Kimmo Korhonen
Traduction : Anja Fantapié

Pekka Kuusisto a débuté sa carrière internationale à l'âge de 19 ans en 1995. il s'est produit avec de nombreux orchestres et chefs d'orchestre parmi les plus illustres du monde comme le Chicago Symphony Orchestra, le Cleveland Orchestra, le Philadelphia Orchestra et avec Valeri Gergiev, Juri Temirkanov, Vladimir Ashkenazy, Osmo Vänskä, Paavo Berglund, Thomas Dausgaard et Leif Segerstam.

Ces dernières années, il s'est également produit avec le Philharmonique Tchèque, la Philharmonie Royale de Stockholm, l'Orchestre de la Radio néerlandaise, l'Orchestre de Radio Hesse, le Deutsches Symphonie-Orchestre de Berlin, les orchestres symphoniques de Birmingham et de Détroit. Il a également joué avec de nombreux orchestres de chambre dont l'Ensemble Oriol à Potsdam, la Deutsche Kammerphilharmonie et l'Orchestre de chambre d'Australie qui l'a invité pour sa série de concerts d'été.

Les moments importants en 2002-03 ont été le concerto pour violon n° 3 de Henze avec l'Orchestre de Toscane, le concerto pour violon de Beethoven avec l'Académie d'Anvers, les productions avec la Philharmonie de Malaisie et l'Orchestre symphonique de Singapour ainsi que les nouvelles productions avec la Deutsche Kammerphilharmonie et l'Orchestre de chambre d'Australie.

Avec sa partenaire permanente, Raija Kerppo, Pekka Kuusisto a donné des récitals à Bergen, Londres (Wigmore Hall), à Paris (Châtele), Ravinia et Brême ainsi que dans différentes régions en Finlande. Avec Olli Mustonen, il s'est produit au Lincoln Centre à New York. Olli

Mustonen et Steven Isserlis l'ont invité à participer à leurs séries de musique de chambre, dernièrement à Badenweiler en Allemagne et au Wigmore Hall de Londres.

Pekka Kuusisto a été le premier lauréat finlandais du concours de violon Jean Sibelius (en 1995) et il est membre fondateur de l'Orchestre du Festival de Helsinki avec d'autres illustres jeunes musiciens finlandais. Il est également, avec son frère Jaakko Kuusisto, le codirecteur artistique du Festival de Tuusulanjärvi.

Pekka Kuusisto enregistre exclusivement pour Ondine. Son premier enregistrement, le concerto pour violon de Sibelius avec la Philharmonie de Helsinki et Leif Segerstam, paraît en 1996 (ODE 878-2). Son récital avec Raija Kerppo *Strings Attached* (ODE 901-2) date de 1997. A l'automne 2000, c'est au tour de l'enregistrement du concerto pour violon de Serge Taneïev, avec la Philharmonie de Helsinki et Vladimir Ashkenazy (ODE 959-2). Son enregistrement des Quatre saisons de Vivaldi (ODE 939-2) avec les Virtuosi de Kuhmo a été particulièrement bien accueilli. Ses enregistrements les plus récents sont l'intégrale des concertos pour violon de Bach avec le Tapiola Sinfonietta et Jaakko Kuusisto (ODE 980-2) et un disque d'œuvres d'Olli Mustonen sous la direction du compositeur (ODE 974-2). *Folk Trip*, un recueil de musiques populaires finlandaises, enregistré avec The Luomu Players, a été publié à l'automne 2002.

Pekka Kuusinen se produit avec un violon Giovanni Battista Guadagnini de 1752, prêté par la Fondation culturelle de Finlande.

Le Tapiola Sinfonietta d'Espoo compte parmi les meilleurs orchestres professionnels de Finlande. Depuis sa fondation en 1987 il n'a cessé de progresser. Le Tapiola Sinfonietta est un orchestre de chambre de 41 membres, formé selon le modèle classique viennois dont la sonorité appréciée et les choix d'œuvres intéressants ont toujours été ses atouts. Le centre de gravité de son répertoire est la musique de Mozart et celle de ses contemporains. A côté des classiques, l'orchestre programme aussi des œuvres plus rarement entendues. Son répertoire comprend de la musique ancienne et des œuvres de compositeurs contemporains que l'orchestre aime à créer. Le Tapiola Sinfonietta contribue activement à la promotion de la musique finlandaise aussi bien dans son pays qu'à l'étranger.

Le Tapiola Sinfonietta se produit volontiers dans des festivals, au cours de productions interdisciplinaires et également comme interprète de musique de variétés. L'interaction avec les enfants et les jeunes est aussi un domaine important de ses activités à Espoo : on diversifie continuellement la collaboration avec les écoles.

L'orchestre enregistre régulièrement. Sa série d'une quarantaine de disques s'accroît annuellement de trois nouveaux enregistrements. *Wonderful* (ODE 848-2) qu'il a réalisé avec Karita Mattila pour Ondine a obtenu un disque de platine. L'enregistrement des concertos pour un et deux violons avec Pekka Kuusisto et Jaakko Kuusisto (ODE 980-2) a été particulièrement bien accueilli par la critique. Avec John Storgårds, l'orchestre a enregistré pour Ondine des danses de Beethoven (*Dance*, ODE 1001-2) et *Les sept der-*

nières paroles de notre Sauveur en croix de Haydn (ODE 1023-2).

En 1993 le Français Jean-Jacques Kantorow est devenu son chef invité et sous sa direction l'orchestre a atteint un niveau international. De 1999 à 2001 il a été rejoint par Tuomas Ollila et après lui, à partir de l'automne 2001, par John Storgårds qui a été remplacé, à l'automne 2003, par Olli Mustonen. Les directeurs artistiques de l'orchestre ont été Jorma Panula, Juhani Lamminmäki et Osmo Vänskä. Actuellement l'orchestre répond lui-même de sa direction artistique.

Olli Mustonen s'est imposé comme un des pianistes les plus excitants de son temps. Né à Helsinki, il a commencé ses études de piano, de clavecin et de composition à l'âge de cinq ans. Son premier professeur de piano était Ralf Gothóni et, par la suite, il a étudié le piano avec Eero Heinonen et la composition avec Einojuhani Rautavaara.

Mustonen a travaillé avec de nombreux orchestres parmi les plus importants du monde, y compris la Philharmonie de Berlin, le Chicago Symphony, le Boston Symphony, l'Orchestre de Cleveland, l'Orchestre symphonique allemand de Berlin, l'Orchestre philharmonique de Londres, le Philharmonique de Los Angeles, l'Orchestre de Philadelphie, l'Orchestre Philharmonia, l'Orchestre philharmonique de New York et le Royal Concertgebouw et avec des chefs d'orchestre comme Ashkenazy, Barenboïm, Berglund, Boulez, Chung, Dutoit, Harnoncourt, Masur, Eschenbach, Salonen, Saraste, Tennstedt et Végh.

Il donne régulièrement des récitals dans les capitales musicales du monde comme à Londres, Vienne, Paris, Tokyo et Berlin, apparaît dans les festivals les plus importants comme ceux de Ravinia et du Hollywood Bowl et se produit avec des partenaires chambristes tels que Steven Isserlis, Pekka Kuusisto et Joshua Bell.

Comme chef d'orchestre Mustonen dirige régulièrement les grands orchestres symphoniques finlandais. Il est également fondateur et directeur artistique de l'Orchestre du Festival de Helsinki depuis sa création en 2001 et il a commencé à diriger le Tapiola Sinfonietta en 2003.

Mustonen est également connu comme compositeur. Un CD de ses œuvres a été publié par Ondine en 2001 et a été très favorablement accueilli par la critique (ODE 974-2).

La catalogue des enregistrements d'Olli Mustonen repose déjà sur une base importante et exceptionnellement différenciée. Ses Préludes de Chostakovitch et d'Alkan on reçu le Prix Edison et le Prix Gramophone pour le meilleur enregistrement instrumental en 1992. Actuellement, Olli Mustonen a un contrat d'enregistrement de longue durée avec Ondine Records comme pianiste et comme chef d'orchestre. Il a enregistré pour Ondine des pièces pour piano de Jean Sibelius (ODE 1014-2) et avec l'Orchestre du Festival de Helsinki la symphonie n° 3 de Sibelius et les *Quatre tempéraments* de Paul Hindemith (ODE 1022-2).

Wolfgang Amadeus Mozart (1756–1791) ei ollut vain yksi aikansa hienoimmista pianisteista vaan myös erinomainen viulisti. Tästä käy osoituksessi jo se, että hän työskenteli vuosina 1769–77 Salzburgin arkkipiispaan hoviorkesterin konserttimestarina. Mozartin viulistintaidosta antoi todistajalausunnon myös hänen isäänsä Leopold, joka kirjoitti pojalleen 1777 ja totesi, ettei tämä itse tajunutkaan miten hyvä viulisti oli. Leopoldin lausuntoa ei ole syytä väheksyä, sillä hän pystyi poikaansa arvioidesaan varsin krittisiinkin milipiteisiin ja oli sitä paitsi tunnustettu viulupedagogi.

Tätä taustaa vasten Mozartin viisi viulukonserttoa on helppo nähdä omakohtaisina konserttitoksina siinä missä pianokonsertotkin. Erona on kuitenkin se, että viulukonsertot valmistuvat varsin lyhyen ajan sisällä hänen Salzburgin kaudellaan, kun taas pianokonsertot levittäytyvät tasaisemmin hänen uralleen aina viimeisiä Wienin-vuosia myöten. Viulukonsertoista ensimmainen on keväältä 1773, muut neljä vuodelta 1775.

Soittoteknisesti ja musiikillisesti teokset voi jakaa kahteen ryhmään, mutta jako ei mene valmistumisvuosien mukaan vaan vuoden 1775 sisällä, sillä kolme myöhempää konserttoa ovat soittoteknisesti vaativampia ja musiikillisesti riikkaampia kuin kaksi ensimmäistä.

Vaikka jokainen kolmesta myöhemmästä konsertosta on omanlaisensa teos omine yksilöllisine erityispiirteinneen, niissä on myös monia yhteisiä piirteitä. Jokainen niistä on sävelletty kokoonpanolle, jossa ovat jousten lisäksi kahdet oboet ja kahdet käyrötörvet (sekä fagotit ad libitum),

jakaisessa on totunnainen sonaattimuotoinen avausosa, jonka orkesterijakso aloittaa, jakaisessa on toisena jalopirteinen hidashosa dominanttisävellajissa ja jakaisessa päätososana on tasa- ja kolmijakoista tahtilajia yhdistävä eloisa rondo-finaali, joka päättyy eleettömän tyylikkäästi ilman suurisuuntaisia loppurituaaleja. Yhteistä on valitettavasti sekin, ettei yhteenkään teoksista ole säilynyt Mozartin omia kadensseja.

Viulukonsertto nro 3 G-duuri on pääväitytty valmistuneeksi 12. syyskuuta 1775. Vain kaksi kuukautta oli kulunut edellisestä viulukonsertosta, mutta henkisesti ero on suurempi, ja juuri näinä kuukausina Mozart kehittyi konserttojen säveltäjänä todelliselle mestaritasolle. On kuin orkesteriavausta seuraava viulun tarmokas ja määrätiötöiden sisääntulokin todistaisi uudenlaisesta musiikillisesta itsetunnosta. Hidas osa on poikkeuksellisen kaunis ja sielukas jopa Mozartinkin tuotannon mittapuilla arvioituna. Oboet vaihdetaan siinä huiliuki, jotka yhdessä viulujen sordinon ja matalien joustuen pizzicatojen kanssa luovat sykähdyttävän soinnillisen kontrastin ensiosaan. Samalla solistikin upealinjaiselle melodiikalle jää hyvin tilaa. Finaalin persoonallismat tuokiot koetaan osan keskivaiheilla, kun Mozart esittelee mollissa olevan gavottisävelmän, jonka hän kuitenkin pian hylkää uuden, kansantanssin sävyä saavan teeman tieltä.

Viulukonsertto nro 4 D-duuri on valmistunut lokakuussa 1775. Teoksen kolmea osaa sitoo toisiinsa niiden pääteemoihin sisältyvä laskeva asteikkoaihelma, vaikka ei ole varmaa, oliko tällainen motiivinen työ Mozartille tarkoituksesta. Teoksen ensiosaa värittävät marssimaiset

rytmit, jotka ovat tuttuja myös monista Mozartin pianokonserttojen ensiosista. Osaan liittyy myös se erikoisuus, että avaustemaa ei palaa kokonaisena materiaalin kertauksessa. Hitaassa osassa pitkälinjainen laulavuus saa pääroolin. Tapa yhdistää finalissa tasa- ja kolmijakoista ainesta on viety D-duuri-konsertossa kahta muuta konserttoa pitemälle. Siinä 2/4-tahtilajissa olevat andante grazioso -jaksot vuorottelevat 6/8-tahtilajissa liikkuvien allegro man non troppo -jaksojen kanssa; lisäksi osan keskellä oleva kansanomaisempi episodi saa tahtilajin 4/4.

Luultavasti soitetuin Mozartin viulukonsertosta on 20. joulukuuta 1775 valmistunut *A-duuri-konsertto*. Sen ensiosaan Mozartilla on jälleen varattuna omaperäinen ele: viulun esitteleminen lyhyellä mutta runollisella adagio-käänteellä, joka esiintyy osassa vain tämän yhden kerran. Vasta sen jälkeen viulu tarrtuu ylvääseen pääteemaansa, jonka säestyksenä soi orkesteriesittelyn avaustemaa. Hidas osa on sieluksen melodiikan kultaama adagio, ja päätososana on elegantti menuettitemppoinen rondo, jonka keskiepisodina on jyrkkien korostusten, painokaiden ylösalaisten melodiakulkujen ja kromatiikan merkitsemä tasajakoinen turkkilaisjakso a-mollissa. Teoksen syntyaikoihin turkkilainen eksotiikka oli muodissa, ja Mozart hyödynsi sitä myöhemmin myös oopperassa *Ryöstö seraljista* sekä pianosonaatin A-duuri (KV 331) Alla Turca -finaalissa.

Kimmo Korhonen

Pekka Kuusisto aloitti kansainvälisen uransa 19-vuotiaana vuonna 1995. Hän on esiintynyt monien maailman huomattavimpien orkesterien ja kapellimestarien kanssa, joita ovat olleet Chicago Symphony Orchestra, Cleveland Orchestra, Philadelphia Orchestra ja Philharmonia Orchestra sekä Valeri Gergijev, Juri Temirkhanov, Vladimir Ashkenazy, Osmo Vänskä, Paavo Berglund, Thomas Dausgaard ja Leif Segerstam.

Lisäksi hän on viime vuosina esiintynyt Tšekin filharmonikkojen, Tukholman kuninkaallisen filharmonisen orkesterin, Alankomaiden radion sinfoniaorkesterin, Hessenin radio-orkesterin, Deutsches Symphonie-Orchester Berlinin, Birminghamin sinfoniaorkesterin ja Detroitin sinfoniaorkesterin kanssa. Hän on myös esiintynyt useiden kamariokesteroiden kanssa, joita ovat olleet Ensemble Oriol Potsdamissa, Deutsche Kammerphilharmonie sekä Australialainen kamariokesteri, joka kutsui hänet esiintymään kesäkonserttisairaansta.

Tärkeitä tapahtumia kaudella 2002–03 olivat Henzenin viulukonsertto nro 3 Orchestra della Toscanan kanssa, Beethovenin viulukonsertto Beethoven Academie Antwerpissa, esiintymiset Malesian filharmonisen orkesterin ja Singaporen sinfoniaorkesterin kanssa sekä uudet esiintymiset Deutsche Kammerphilharmonien ja Australialaisen kamariokesterin kanssa.

Vakituisen duokumpaaninsa Raija Kerpon kanssa Pekka Kuusisto on pitänyt konserteja Bergenissä, Lontoossa (Wigmore Hall), Pariisissa (Châtelet), Raviniassa ja Bremenissä sekä eri puolilla Suomea. Hän on esiintynyt pianisti

Olli Mustosen kanssa Lincoln Centerissä New Yorkissa. Sekä Mustonen että Steven Isserlis kutsuivat hänet esiintymään kamarimusiikkisarjoihinsa, viimeksi Badenweileriin Saksaan ja Wigmore Halliin Lontooseen.

Pekka Kuusisto on Sibelius-viulukilpailun ensimmäinen suomalainen voittaja (1995) ja Helsingin Festivaaliorkesterin perustajajäsen yhdessä muiden johtavien nuorten suomalaisten muusikoiden kanssa. Lisäksi hän on yhdessä veljensä Jaakko Kuusiston kanssa Tuusulanjärven Kamarimusiikki -festivaalin taiteellinen johtaja.

Pekka Kuusisto levyttää yksinoikeudella Ondinelle. Hänen kiitetty ensilevynsä, Jean Sibeliuksen viulukonsertto Helsingin kaupunginorkesterin solistina ja Leif Segerstamin johdolla, ilmestyi 1996 (ODE 878-2). Raija Kerpon kanssa tehty resitaalilevy *Strings Attached* (ODE 901-2) ilmestyi 1997. Syksyllä 2000 julkaistiin Helsingin kaupunginorkesterin ja Vladimir Ashkenazyn kanssa tehty levytys Sergei Tanejevin viulukonsertosta (ODE 959-2). Hänen taltiointinsa Vivaldin *Vuodenajoista* (ODE 939-2) Virtuosi di Kuhmo -orkesterin kanssa sai erinomaisen vastaanoton. Hänen tuoreimpia levytyksiään ovat Bachin kaikki viulukonsertot Tapiola Sinfoniettan ja Jaakko Kuusiston kanssa (ODE 980-2) sekä levyllinen Olli Mustosen teoksia säveltäjän johdolla (ODE 974-2). *Folk Trip* (ODE 1018-2), kokoelma suomalaista kansanmusiikkia, jonka hän levytti yhdessä The Luomu Players -yhteenkanssa, julkaisiin syksyllä 2002.

Pekka Kuusisto soittaa Suomen kulttuurirahaston hänelle lainaamaa Giovanni Battista Guadagnini -viulua vuodelta 1752.

Espoolainen **Tapiola Sinfonietta** kuuluu Suomen ammattiorkesterien ykkösaartiin. Sen ura on ollut nopean nousujohteinen aina perustamisvuodesta 1987 lähtien. Tapiola Sinfonietta on 41-jäseninen wieniläisklassisen kokoopanlon mukainen kamariokesteri, jonka tunnustettu sointi ja kiinnostavat teosvalinnat ovat aina olleet sen valtikortteja. Ohjelmiston pääpaino on Mozartin ja hänen aikalaistensa musiikissa. Klassikoiden lisäksi orkesteri nostaa esiin myös harvemmin kuuluttavia teoksia. Ohjelmistosta löytyy vanhaa musiikkia ja nykysäveltäjien teoksia, joita orkesteri kantaesittää mielellään. Tapiola Sinfonietta on osaltaan aktiivisesti edistämässä suomalaista säveltaidetta niin kotimaassa kuin ulkomailakin.

Tapiola Sinfonietta esiintyy mielellään festivaaleilla ja poikkitaitteellisissa tuotannoissa ja viihteeilisenkin musiikin tulkkina. Myös vuorovaikutus lasten ja nuorten kanssa on tärkeä osa Sinfoniettan toimintaa Espoossa; yhteistyötä koulujen kanssa monipuolistetaan jatkuvasti. Orkesteri levyttää säännöllisesti; lähes neljänkymmenen levyn sarja kasvaa vuosittain keskimäärin kolmella uudella tallenteella. Platinalevyn oikeuttavan määrään on myynyt Karita Mattilan kanssa Ondinelle tehty *Wonderful-levy* (ODE 848-2). J.S. Bachin viulukonserttojen levytyks Pekka Kuusiston ja Jaakko Kuusiston kanssa on ollut arvostelumestrys (ODE 980-2). John Storgårdzin kanssa orkesteri on levyttänyt Ondinelle Beethovenin tansseja (*Dance*, ODE 1001-2) ja Haydnin *Vapahajjamme seitsemän viimeistä sanaa ristillä* (ODE 1023-2).

Vuonna 1993 Tapiola Sinfoniettan kapellimestariksi kutsuttiin ranskalainen Jean-Jacques Kantorow, jonka johdolla orkesteri on kohonnut kansainvälistelle huipputasolle. Kantorowin rinnalla orkesterin toisena vakinaisenä kapellimestarina toimi 1999–2001 Tuomas Ollila ja 2001–2003 John Storgård, jonka tilalla syksyllä 2003 on aloittanut Olli Mustonen. Taiteellisina johtajina heitä edelsivät Jorma Panula, Juhani Lamminmäki ja Osmo Vänskä. Nykyisin taiteellinen vastuu on orkesterilla itsellään.

Olli Mustonen on vakiinnuttanut asemansa yhtenä aikamme jännittävimmistä pianisteista. Hän aloitti pianon- ja cembalonsoiton sekä sävellyksen opinnot viisivuotiaana ensimmäisenä opettajanaan Ralf Gothóni. Myöhemmin hänen opettajinaan ovat toiminut pianotaiteilija Eero Heinonen ja säveltäjä Einojuhani Rautavaara.

Mustonen on työskennellyt maailman merkitävimpin orkestereiden kanssa – mm. Berliinin filharmonikot, Chicagon ja Bostonin sinfoniaorkesterit, Clevelandin orkesteri, Berliinin sakalaisen sinfoniaorkesteri, Lontoont filharmonikot, Los Angelesin filharmoninen orkesteri, Philadelphian orkesteri, Philharmonia-orkesteri, New Yorkin filharmonikot, Concertgebouw-orkesteri – ja kapellimestareiden kanssa, mm. Ashkenazy, Barenboim, Berglund, Boulez, Chung, Dutoit, Eschenbach, Harnoncourt, Masur, Salonen, Saraste, Tennstedt ja Vegh. Pianoresitaaleja Mustonen soittaa maailman musiikkikeskuksissa – Lontoo, Wien, Parisi, Tokio, Berliini – ja esiintyy tunnetuilla musiikkijuhilla kuten Raviniassa ja Hollywood Bowlissa.

Kamarimusiikkia hän soittaa mm. Steven Isserlisin, Pekka Kuusiston ja Joshua Bellin kanssa.

Kapellimestarina Mustonen johtaa säännöllisesti tärkeimpää suomalaisorkestereita. Hän on myös Helsingin Festivaaliörkesterin perustaja ja on toiminut sen taiteellisenä johtajana perustamisesta (2001) lähtien. Tapiola Sinfoniettan kapellimestarina hän aloitti syksyllä 2003.

Mustonen tunnetaan myös säveltäjänä. Hänen kiertetty sävellyslevynsä ilmestyi Ondine-levymerkillä vuonna 2001 (ODE 974-2).

Olli Mustosen levyluettelo on laaja ja poikkeuksellisen ansiokas. Hänen levytyksensä Šostakovitšin ja Alkanin preludeista sai 1992 Edison Award- ja Gramophone Award -palkinnot parhaasta instrumentaalilevytyksestä. Mustosella on nykyään pitkäaikainen levytyssopimus Ondinen kanssa sekä pianistina etä kapellimestarina. Hän on levyttänyt Ondinelle Jean Sibeliuksen pianokappaleita (ODE 1014-2) sekä Helsingin Festivaaliörkesterin kanssa Sibeliuksen sinfonian nro 3 ja Paul Hindemithin *Neljä temppamenttia* (ODE 1022-2).

Recorded at the Tapiola Hall, 4/03

Engineer: Enno Määmets

Producer: Seppo Siirala

Cover photo: Heikki Tuuli

Cover and inlay design: Timo Kuoppala

Booklet Editor: Riitta Bergroth

Executive Producer: Reijo Kiilunen

A 24 bit recording

© 2003 Ondine Inc.

Fredrikinkatu 77 A 2

FIN-00100 Helsinki

Tel. +358 9 434 2210

Fax +358 9 493 956

e-mail ondine@ondine.fi

www.ondine.net

This recording was produced with support from the Finnish Performing Music Promotion Centre (ESEK).

ALSO AVAILABLE

ODE 939-2

ODE 980-2